

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 8121

гр. София, 21.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110149405 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК:

С Решение № 1284 от 23.01.2024 г. съдът е уважил предявените от П. Г. Н. срещу „Профи Кредит България“ ЕООД, като на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. е осъдил ответника да заплати на А. З. Д., член на САК, личен номер 1000768210, с адрес: гр. София, ул. „Хан Омургат“ № 74, ет.1, ап. 1, сумата от **1315,08 лева** с вкл. ДДС – адвокатско възнаграждение за осъществявана безплатно адвокатска помощ и съдействие на П. Г. Н..

В мотивите на съдебния акт съдът е посочил, че адв. А. З. Д. е представил доказателства за регистрацията си по ЗДДС, поради което възнаграждението следва да бъде присъдено с вкл. ДДС.

В срока за обжалване на решението по делото е постъпила молба за изменение на постановеното решение в частта за разноските от ответното дружество. Молбата касае искане за изменение решението в частта за разноските, като в полза на адв. Д. бъде определено възнаграждение без ДДС. Изложени са съображения за недължимост, както и посочена практика на ВКС.

В срок е постъпил отговор от ищцата чрез адв. А. Д., с който се ангажира становище за неоснователност на искането. Излага подробни съображения за дължимост на ДДС върху възнаграждението, независимо, че се касае за хипотеза на чл. 38 ЗАДв.

Съдът като съобрази доказателствата по делото и взе предвид становищата на страните, намира следното:

Молбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице и в срока по чл. 248, ал.1 ГПК. Разгледана по същество молбата е неоснователна.

Действително е налице противоречива практика на ВКС по въпроса относно дължимостта на ДДС върху възнаграждението на адвоката, определено в хипотеза на чл. 38 ЗАДв.

Съгласно § 2а от ДР на Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ЗДДС адвокати ДДС се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно, размерите на минималните възнаграждения по наредбата, при регистриран по ЗДДС адвокат, се явяват данъчна

основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по наредбата, в случая - процесуално представителство пред съд, поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение включва ДДС. Разпоредбата не въвежда правило, че данъчната основа включва ДДС, поради което същата не противоречи на постановките на Директива № 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на ДДС. Ирелевантно в случая е, че възнаграждението се дължи не от представляваната страна, а от насрещната страна, с оглед нормата на чл.26, ал.2 ЗДДС и изхода на спора, като доставката попада в кръга на облагаемите с ДДС доставки по чл.2, т.1 ЗДДС, при безспорност на факта, че предоставилият услугата адвокат се явява данъчно задължено лице по ЗДДС. Последният получава възнаграждение за предоставената услуга, макар и не към момента на извършването ѝ и не от получателя на услугата. В този смисъл е константната практика на ВКС, обективирана както в посочената от адв. Д. практика, така и допълнително такава, а именно: *Определение № 98/08.03.2022 г. по ч. т. дело № 1544/2021 г. на II т.о. на ВКС, Определение № 50012/01.03.2023 г. по ч. т. дело № 478/2022 г. на I т.о. на ВКС, Определение № 266/18.04.2019 г. по ч. т. дело № 1913/2018 г. на II т.о. на ВКС, Определение № 64/01.02.2017 г. по ч. т. дело № 453/2016 г. на I т.о. на ВКС, Определение № 521/25.10.2017 г. по ч. т. дело № 1225/2017 г. на I т.о. на ВКС, Определение № 442/28.06.2019 г. по ч. т. дело № 502/2019 г. на II т.о. на ВКС, Определение № 261/24.06.2019 г. по ч. т. дело № 3946/2018 г. на III г.о. на ВКС и др.*

Посоченото от ответника определение за недължимост на ДДС върху адвокатското възнаграждение в случаите на чл. 38 ЗАдв., представлява изолирана практика, като с оглед предвидимостта на съдебните актове, настоящият състав намира, че не следва да се прилага.

Поради изложеното, молбата за изменение следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК, подадена от „Профи Кредит България“ ЕООД, за изменение в частта на разпоските на Решение № 1284 от 23.01.2024 г. по гр. дело № 49405/2023 г. по описа на СРС.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от определението на страните.

На осн. чл. 248, ал. 3 ГПК определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____